

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 100. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm13997527776304/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

Eberhard vendte sig, med Dokumentet i Hånden, mod den gamle Greve, der hvidere end et Lig, rystende over alle Lemmer, havde halet sin Paradekærde halvt ud af Skeden, mens Sønnens svage Skikkelse i Krampetrækninger, med Ansigtet mod Loftet var sunket om i sine Tæpper, og alle de små Bøger spredte en Regn af tørrede Blomster og Lugtebreve over Gulvet.

„Stik du dit Sværd i Balgen, gamle Mand, gråhædede Synder! Med ét Tag af denne min højre Hånd kan jeg knække dit Væрге og styrte dig ud af Ruden dér. Men hårdere vil Herrens Hånd ramme dig, smuldre dig til Støv i et Lyn, som den Konge, du tjener, og den Stat, du repræsenterer!“

Han vendte sig og gik roligt ud af Døren, forbi den forfærdede Tjener og de andre tililende Domestiquer. Bag sig hørte han den gamle Greves Råb:

„Dåre, hvad har du gjort! å, du gale, romantiske Fantasi!“

Og så et højt Skrig og Tjenernes forvirrede Stemmer:
„Grev Hermann får sin Krampe!“

Uforstyrret skred Eberhard ned ad de brede Trapper, ud og bort ad Gaden, til Husel, hvor Barnet ventede, ene, falden i Søvn i det øde Kammer.

Eberhard løftede Drengen op i sine Arme, støttede hans Hoved mod sit Bryst, svøbte ham i sin Kappe og sad således hele Natten på sin Rejsekiste, stirrende stift og stunt ud i Mørket. Så han derinde sit Hjemlands evigt grønne Skove, den lille Hytte dybt i Dalen, over hvis Tærskel, han nu forstod, han aldrig skulde træde, om ikke han vilde forskærtse Målet for dette Barn, der sov i hans Arme, og hvis Kristoforus han var? Med lige Våben, havde han sagt, skulde det en Gang stå overfor sin Fader og hans, overfor den tvehovede Hydra: Kirke og Stat. Ak, Eberhards egne Våben var forlængst rustede, han måtte jo fra Halle an der Saale længe før hans Studier var sluttede, og siden, i de tolv Års hårde Arbejde i Schwarzwald, i de treogtyves Poge-slid og Handelskorrespondence i denne Stue, havde hans Kundskaber måttet slumre. Nu, han var jo også Kristoforus, som kun var stærk — så stærk, at han kunde bære Kristus.